

Sygn. akt II Kz 116/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Tutro

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2015r.

sprawy **S. C.**

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust.3 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o Ruchu drogowym

na skutek zażalenia Komendy Powiatowej Policji w K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Mielcu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kolbuszowej z dnia 5 czerwca 2015r. w sprawie VII W 235/15 o odmowie wszczęcia postępowania

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.o.w.

postanowił:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę S. C. przekazać do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Kolbuszowej.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2015r. w sprawie II W 235/15 Sąd Rejonowy w Mielcu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kolbuszowej działając w oparciu o art. 59 § 2 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 kpow odmówił wszczęcia postępowania z wniosku Komendy Powiatowej Policji w K. o ukaranie S. C..

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła Komenda Powiatowa Policji w K. zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania oraz prawa materialnego przez przyjęcie nietrafnego poglądu, że zachowanie obwinionego nie wyczerpało znamion wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu stwierdził, co następuje:

Zażalenie skarżącego, jako zasadne, na uwzględnienie zasługuje.

Zgodnie z treścią art. 5 § 1 k.p.o.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. W tym miejscu należy wskazać, że brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, to sytuacja, gdy przedstawione przez oskarżyciela dowody nie dają podstaw, by przypuszczać, że dany czyn popełniła osoba wskazana jako obwiniony. Ponadto należy zwrócić uwagę, że przesłanka ta ma charakter dynamiczny. Inny może być stopień prawdopodobieństwa popełnienia wykroczenia w chwili kierowania wniosku do sądu, a inny w chwili orzekania. Wydając wyrok, sąd ocenia dowody zgodnie z regułą zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. W konsekwencji obowiązujących reguł dowodowych, poddając wniosek

o ukaranie wstępnej kontroli, prezes sądu (upoważniony sędzia) musi z większą pobłażliwością, ale i z większą ostrożnością spojrzeć na przedstawiony mu materiał dowodowy, gdyż odmowa wszczęcia postępowania jest możliwa dopiero wtedy, gdy brak danych uzasadniających podejrzenie wykroczenia jest oczywisty.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że z zalegających w aktach sprawy VII W 235/15 zeznań świadka A. Z. (k.4) wynika, że w dniu 13 maja 2015r. około godziny 7.30, kierując samochodem marki P. (...) na ul. (...) w K., zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych położonego na wysokości Szkoły Podstawowej nr (...), zredukowała swoją prędkość i zatrzymała się widząc osobę upoważnioną do przeprowadzania dzieci przez przejście dla pieszych oraz ich znaczną grupę po jednej i drugiej stronie ulicy. Wymieniony świadek zeznała również, że w bocznym lusterku zauważyła samochód marki N. o nr rej. (...), który poruszał się dość szybko, wyprzedził samochód świadka i przejechał przez przejście dla pieszych.

Natomiast z wyjaśnień obwinionego S. C. (k.5) wynika, że

przyznał się on do zarzucanego mu wykroczenia i wskazał, że omijając w dniu 13 maja 2015r. samochód świadka nie widział na przejściu żadnych pieszych, a osoba upoważniona do przeprowadzania dzieci stała na chodniku.

Dokonując więc oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można zgodzić się z twierdzeniem Sądu I instancji, że w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka negatywna określona w art. 5 § 1 pkt. 1 k.p.o.w., skutkująca koniecznością odmowy wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie, z uwagi na oczywisty brak danych uzasadniających podejrzenie popełnienia wykroczenia przez obwinionego. Nadto należy podkreślić, że treść art. 26 ust 3 pkt 1 i 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o Ruchu drogowym, wyraźnie wskazuje, iż kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany; omijania pojazdu, który jechał w tym samym kierunku, lecz zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszemu.

Skoro więc, jak to wskazał Sąd I instancji, zeznania świadka A. Z.,

w konfrontacji z wyjaśnieniami obwinionego, nie są jednoznaczne w zakresie zarzucanego S. C. wykroczenia (pomimo jego przyznania się do winy), to okoliczności te powinny zostać wyjaśnione w toku rozprawy przez Sąd, tym bardziej, że przepis art. 139 k.p.o.w. w swojej treści stanowi, że w postępowaniu przed sądem dowody przeprowadza się na wniosek stron, a w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, także z urzędu, a przepis art. 168 k.p.k. stosuje się. Dlatego też, jeżeli personalia osoby upoważnionej do przeprowadzania dzieci w miejscu i czasie wskazanym przez oskarżyciela publicznego są znane (zeznania A. Z. k.4), to przez treść zeznań świadka P., przesłuchanego w trakcie postępowania sądowego można zweryfikować wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadka A. Z..

Nie można również zapominać, iż sąd rozpoznający wniosek o wykroczenie, nie jest związany ani opisem czynu, ani jego kwalifikacją prawną zaproponowaną przez oskarżyciela w pisemnym wniosku o ukaranie. Oznacza to, że to na sądzie, a nie na oskarżycielu ciąży obowiązek, żeby w opisie czynu wskazanego przez oskarżyciela, precyzyjnie określić tożsamość czynu, także w kontekście jego ram czasowych, jak i miejscowych, a następnie precyzyjnie dokonać subsumpcji tak opisanego czynu pod skonkretyzowane normy prawa materialnego, a więc wskazać kwalifikację prawną takiego zachowania, wypełniającą znamiona określonego wykroczenia lub wykroczeń.

Mając na uwadze wszystkie naprowadzone wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu na podstawie powołanych powyżej przepisów uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę S. C. przekazał Sądowi Rejonowemu w Kolbuszowej celem dalszego prowadzenia.